

Dániel könyve – Százhatvankettedik rész

Róma prófétai ideje: a látomás feltárása

Jeff Pippenger

2024-03-27

Róma megalapozza a látomást, és Róma az ő „idejében” nyilatkozik meg. Ez Sister White kijelentése, amelyben kimondja azt, amit a nyilvánvalóként kell érteni:

„A Jelenések könyve lezárt könyv, de egyúttal megnyitott könyv is. Csodálatos eseményeket örökít meg, amelyek e föld történelmének utolsó napjaiban fognak bekövetkezni. E könyv tanításai határozottak, nem misztikusak és nem érthetetlenek. Benne ugyanaz a prófétai vonal kerül ismét elő, mint Dániel könyvében. Némely próféciát Isten megismételt, ezzel is megmutatva, hogy fontosságot kell tulajdonítani nekik. Az Úr nem ismételt meg olyan dolgokat, amelyeknek nincs nagy jelentőségük.” Manuscript Releases, 9. kötet, 8.

Az „Úr nem ismételt olyan dolgokat, amelyeknek nincs nagy jelentőségük”, és a Rómához kapcsolódó „idők” újra meg újra megismételtetnek. „Nagy jelentőségű” megérteni a Rómához kapcsolódó „időt”, mert ez tárja fel Rómát mint azt a tárgyat, amely megalapozza a látomást. A pápai uralom ezerkétszázhatvan esztendejére közvetlen utalás történik hétszer Dániel és a Jelenések könyvében.

És nagyokat szól a Magasságos ellen, és gyötri a Magasságos szentjeit, és arra gondol, hogy megváltoztatja az időket és a törvényt; és kezébe adatnak egy ideig, két ideig és fél ideig. Dániel 7:25.

És hallottam a gyolcsba öltözött férfit, aki a folyó vizei felett volt; amint jobb kezét és bal kezét az égbe emelte, megesküdt arra, aki örökkön örökké él, hogy ideig, időkig és fél időig tart; és amikor véghezviszi a szent nép erejének szétszórását, mindezek beteljesednek. Dániel 12:7.

De a templomon kívüli pitvart hagyd ki, és ne mérd meg; mert a pogányoknak adatott, és a szent várost negyvenkét hónapig tapodják lábbal. Jelenések 11:2.

És hatalmat adok az én két tanúmnak, és prófétálni fognak ezerkétszázhatvan napig, zsákruhába öltözve. Jelenések 11:3.

Az asszony pedig a pusztába menekült, ahol Istentől készített helye van, hogy ott táplálják őt ezerkétszázhatvan napon át. Jelenések 12:6.

És adaték az asszonynak a nagy sas két szárnya, hogy a pusztába repüljön az ő helyére, ahol tápláltatik ideig, időkig és fél időig a kígyó színe elől. Jelenések 12:14.

És adatott néki nagy dolgokat és káromlásokat szóló száj; és adatott néki hatalom, hogy cselekedjék negyvenkét hónapig. Jelenések 13:5.

Ez a hét közvetlen hivatkozás Róma különböző sajátos prófétai jellemzőit mutatja be. E szakaszokban lepleződik le Róma. White testvérő hozzáteszi, hogy ezek az időszakok „három és fél évként, vagy 1260 napként” is megjelennek. Sem a „három és fél év”, sem az „ezerkétszázhatvan nap” kifejezést nem találja meg a Bibliában. White testvérő egyszerűen e hét hivatkozás számítását alkalmazza ennek megfelelően.

A 13. fejezetben (1–10. versek) egy másik vadállat kerül leírásra, „amely hasonló vala a párduchoz”, és amelynek a sárkány adta „az ő erejét, és az ő királyiszkét, és nagy hatalmat”. Ez a jelkép, amint a protestánsok többsége hitte, a pápaságot ábrázolja, amely örökölte azt a hatalmat, királyiszkét és tekintélyt, amelyet egykor a régi Római Birodalom birtokolt. A párduchoz hasonló vadállatról ez jelentetik ki: „Adaték néki nagy dolgokat és káromlásokat szóló száj.... És megnyitá az ő száját Isten ellen való káromlásra, hogy káromolja az Ő nevét, és az Ő sátorát, és azokat, akik a mennyben laknak. És adaték néki, hogy a szentek ellen hadakozzék, és őket legyőzze: és adaték néki hatalom minden nemzetségen, nyelven és népen.” Ez a prófécia, amely csaknem azonos a Dániel 7 kis szarváról adott leírással, kétségtelenül a pápaságra mutat.

„Hatalom adatott neki, hogy cselekedjék negyvenkét hónapig.” És — mondja a próféta — „látám, hogy egy az ő fejei közül mintegy halálos sebbel megsebesítettett.” És ismét: „Ha valaki fogságba visz mást, ő maga is fogságba megy; ha valaki fegyverrel öl, annak fegyverrel kell megöletnie.” A negyvenkét hónap ugyanaz, mint az „idő, idők és fél idő”, három és fél év, vagy 1260 nap, Dániel 7-ben — az az időszak, amely alatt a pápai hatalom elnyomta Isten népét. Ez az időszak, amint az előző fejezetekben megállapítást nyert, a pápaság uralmának kezdetével, Kr. u. 538-ban vette kezdetét, és 1798-ban ért véget. Abban az időben a pápát a francia hadsereg foglyul ejtette, a pápai hatalom megkapta halálos sebét, és beteljesedett az előrejelzés: „Ha valaki fogságba visz mást, ő maga is fogságba megy.”” A nagy küzdelem, 439.

Azzal a sugalmazott tekintéllyel, hogy a három és fél évet is annak az „idő”-nek tekintsük, amely „leleplezi” Rómát, más, Rómára vonatkozó bibliai utalások is előtűnnek.

De bizony mondom néktek, hogy sok özvegy volt Izráelben Illés napjaiban, amikor az ég három esztendeig és hat hónapig be volt zárva, és nagy éhínség volt az egész földön. Lukács 4:25.

Illés három és fél éve összekapcsolja ezt az időszakot Jézabellével, aki a thüatirai gyülekezetben a pápai Róma jelképe.

De az a kevés panaszzom van ellened, hogy megtűröd azt az asszonyt, Jézábelt, aki prófétanőnek mondja magát, hogy tanítson, és elcsábítsa az én szolgálóimat, hogy paráználkodjanak, és bálványáldozati eledelt egyenek. És adtam neki időt, hogy megtérjen paráznaságából; de nem tért meg. Jelenések 2:20–21.

A negyedik gyülekezetnek adott „idő”, amelyet Jézabel képvisel, egyúttal „tér” is.

Illés hozzánk hasonló természetű ember volt, és buzgón imádkozott, hogy ne essen eső; és nem is esett eső a földre három évig és hat hónapig. Jakab 5:17.

A negyvenkét hónapnak az ezerkétszázhatvan nappal való azonosságáról szólva White testvér ezt az időszakot „ama napok”-ként azonosítja, amelyekre Krisztus utalt.

Az itt említett időszakok — a „negyvenkét hónap” és az „ezerkétszázhatvan nap” — ugyanazok, egyaránt azt az időt jelképezik, amely alatt Krisztus egyházának Róma részéről elnyomást kellett elszenvednie. A pápai felsőbbség 1260 éve Kr. u. 538-ban kezdődött, és ennél fogva 1798-ban ért véget. Abban az időben egy francia hadsereg bevonult Rómába, a pápát foglyul ejtette, és ő száműzetésben halt meg. Noha nem sokkal ezután új pápát választottak, a pápai hierarchia azóta sem volt többé képes gyakorolni azt a hatalmat, amellyel korábban rendelkezett.

„Az egyház üldözése nem tartott végig a teljes 1260 éven át. Isten, népe iránti irgalmában, megrövidítette tüzes megpróbáltatásuk idejét. Amikor a Megváltó előre megjövendölte az egyházra váró „nagy nyomorúságot”, ezt mondta: „És ha azok a napok meg nem rövidítették, egyetlen test sem menekülne meg; de a választottakért megrövidítették azok a napok.” Máté 24:22. A reformáció hatására az üldözés 1798 előtt véget ért.” A nagy küzdelem, 266.

Krisztus és White testvér „ama napok” kifejezést azonosítják azzal az „idővel”, amely a pápai Rómát jelöli. Amikor Dániel a tizenegyedik fejezet harmincegyedik versében a pápaság földi trónra helyezését követő üldözésről beszél, az üldöztetésnek azt az időszakát „sok napnak” nevezi.

És seregek állnak majd az ő részén, és megfertőztetik az erősség szenthelyét, eltávolítják a mindennapi áldozatot, és felállítják a pusztító utálatosságot. És akik gonoszul cselekszenek a szövetség ellen, azokat hízeltetésekkel megrontja; de az a nép, amely ismeri az ő Istenét, erős lesz, és nagy dolgokat visz véghez. És az értelmesek a nép között sokakat oktatnak; mégis elhullanak fegyver, tűz, fogság és fosztogatás által, sok napon át. Dániel 11:31–33.

Róma a hozzá kapcsolódó prófétai idővel összefüggésben tárul fel; ezért mondja Pál, hogy a bűn embere „a maga idejében” fog kijelenteni. Az a tény, hogy Róma alapozza meg a látomást, amely nélkül, ha nem ismerjük, elveszünk, megmutatja, miért ábrázoltatik ez a prófétai idő oly gyakran és oly sokféleképpen; mert Isten „nem ismételt olyan dolgokat, amelyeknek nincs nagy jelentőségük.” Az előző versekben ennek az időszaknak a vége is meg van jelölve.

És a nép értelmesei sokakat tanítanak; mégis elhullanak fegyver által, tűz által, fogság és fosztogatás által sok napon át. És amikor elhullanak, kevés segítséggel megsegítettnek; de sokan hízeltetéssel csatlakoznak hozzájuk. És az értelmesek közül is némelyek elhullanak, hogy próbára tétessenek, megtisztíttassanak és megfehéříttessenek a vég idejéig; mert ez még a rendelt időre szól. Dániel 11:33–35.

A „vég ideje” „még meghatározott időre szól”. A héber „meghatározott” szó a „moed”, amely rögzített időt vagy kijelölt időpontot jelent. A „meghatározott idő” prófétai jelentőségét és fontosságát Dániel könyvében az mutatja, milyen gyakran történik rá utalás. A laodiceai adventisták közül, ha egyáltalán bárki, nagyon kevesen ismerik fel, hogy 1989 a „vég ideje” volt, és ezért 1989 kijelölt idő volt. Ez Istentől rendelt időpont volt, amikor fel akarta törni az ismeret pecsétjét a száznegyvennégyezer mozgalma számára. Ezért Dániel könyve tanúbizonyságot tesz

arról a tényről, hogy a „meghatározott idő” jelzi „a vég idejének” elérését. Dániel nyolcadik fejezetében ez a prófétai jelkép kerül bemutatásra.

És hallottam egy emberi hangot az Ulai partjai között, amely kiáltott, és ezt mondta: Gábriel, értesd meg ezzel az emberrel a látomást. Ő odajött oda, ahol álltam; és amikor odajött, megrettentem, és arccal a földre estem; de ő ezt mondta nekem: Értsd meg, embernek fia, mert a vég idejére szól a látomás. Miközben pedig beszélt velem, mély álomba merültem arccal a föld felé; de megérintett engem, és talpra állított. És ezt mondta: Íme, tudodra adom, mi lesz a harag végső idején; mert a rendelt időben lesz a vég. Dániel 8:16–19.

Amiként a tizenegyedik fejezet esetében is, ezekben a versekben az „idő vége” kifejezésben szereplő „vég” szó egy másik héber szó, mint amelyet „meghatározott”-nak fordítanak. Az idő vége egy olyan időszakot jelképez, amely a meghatározott időben veszi kezdetét. A „meghatározott idő” (moed) kijelölt időpontot jelent, míg az idő vége (a héber „gets” szó) egy időszak, amely a meghatározott időben kezdődik. Ez az az „idő”, amely feltárja Rómát, és ez az „idő” olyan jelentőséggel bír, hogy ennek az időszaknak a vége, valamint az azt követő időszak több tanú által is megjelenítésre kerül. Dániel tizenegyedik fejezete huszonegyedik versében a pogány Róma úgy van azonosítva, mint amely egy „ideig” uralja a világot.

A jelképes „idő” háromszázhatvan év, mert a bibliai évben háromszázhatvan nap van. A pogány Róma egy „időn” át uralkodott, a pápai Róma pedig „egy időn, időkön és fél időn” át. A modern Róma egy jelképes „órán”, vagyis jelképes „negyvenkét hónapon” át uralkodik. 1844 után nincs prófétai idő, ezért az „óra” és a „negyvenkét hónap” a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénytől az emberi kegyelemidő lezárultáig terjedő időszak. A pogány Róma azonban legfelsőbb hatalomként uralkodott az actiumi csatától kezdve, Kr. e. 31-től addig, míg Konstantin a birodalom fővárosát Kr. u. 330-ban Konstantinápolyba nem helyezte át. Tudjuk, hogy a következő versek a pogány Rómáról szólnak, mert Krisztus mint a „szövetség fejedelme” van bemutatva, aki „megtöretik”, amikor megfeszítették. Az akkor uralkodó hatalom a pogány Róma volt, ezért azok az igék, amelyeket most meg fogunk vizsgálni, a pogány Rómát azonosítják.

És annak helyébe egy hitvány ember áll, akinek nem adják meg a királyi méltóság tisztességét; hanem békességesen jön be, és hízelkedésekkel szerzi meg a királyságot. És elárasztatnak előle, mint az áradat seregei, és megtöretnek; sőt a szövetség fejedelme is. És miután szövetséget kötnek vele, csalárdul cselekszik; mert feljön, és megerősödik kevés néppel. Békességesen hatol be még a tartomány legkövérébb részeibe is; és olyat cselekszik, amit atyái sem cselekedtek, sem atyáinak atyái: zsákmányt, prédát és gazdagságot szór szét közöttük; és a megerősített helyek ellen tervezi fondorlatait, de csak egy ideig. Dániel 11:21–24.

Az „against” szó az igeversek utolsó fordulatában valójában azt jelenti: „-tól/-től”, és az igevers azt mondja, hogy a pogány Róma háromszázhatvan évig uralkodik (tervei előrejelzéseként) erősségétől, vagyis fellegráratól (Róma városától).

„24. vers. Békességben még a tartomány legkövérébb részeire is behatol; és olyat cselekszik, amit sem atyái, sem atyáinak atyái nem cselekedtek; és szétszórja közöttük a zsákmányt, a prédát és a gazdagságot; sőt terveit az erősségek ellen szövi, mégpedig egy ideig.”

„Az a szokásos mód, ahogyan a nemzetek Róma napjai előtt értékes tartományokhoz és gazdag területekhez jutottak, háború és hódítás útján történt. Rómának most azt kellett megtennie, amit nem tettek meg sem az atyák, sem atyáik atyái; nevezetesen, hogy ezeket a szerzeményeket békés eszközökkel nyerje el. Ekkor honosodott meg az addig hallatlan szokás, hogy a királyok végrendeletileg a rómaiakra hagyták királyságaikat. Róma ily módon jutott nagy tartományok birtokába.”

„És akik ily módon Róma uralma alá kerültek, nem csekély előnyt nyertek ebből. Kedvességgel és elnézéssel bántak velük. Olyan volt ez, mintha a zsákmányt és a prédát osztották volna szét közöttük. Védelmet élveztek ellenségeikkel szemben, és békében és biztonságban nyugodtak a római hatalom oltalma alatt.

„E vers második felére vonatkozóan Newton püspök azt az értelmezést adja, hogy az erősségek ellen irányuló hadi tervekről van szó, nem pedig az erősségekből kiindulókról. Ezt tették a rómaiak hét halomra épült városuk erős erődjéből. „Még egy ideig;” kétségtelenül prófétai időről van szó, 360 évről. Mely időponttól kell ezeket az éveket számítani? Valószínűleg attól az eseménytől, amely a következő versben kerül elénk.

„25. vers. És felindítja erejét és bátorságát a déli király ellen nagy sereggel; és a déli király is felingereltetik a harcra igen nagy és hatalmas sereggel; de nem állhat meg, mert cselszövéseket forralnak ellene.”

„A 23. és 24. versek által eljutunk a zsidók és a rómaiak közötti szövetségnek erről az oldaláról, i. e. 161-től arra az időre, amikor Róma egyetemes uralomra tett szert. A most előttünk álló vers szemünk elé tár egy erőteljes hadjáratot a déli király, Egyiptom ellen, valamint egy nevezetes ütközet bekövetkeztét nagy és hatalmas seregek között. Vajon történtek-e efféle események Róma történetében körülbelül ebben az időben? — Történtek. A háború az Egyiptom és Róma közötti háború volt; az ütközet pedig az actiumi csata. Vessünk rövid pillantást azokra a körülményekre, amelyek e konfliktushoz vezettek.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 271–273.

A következő versekben Dániel ismét utal a meghatározott időre és a végre.

És felingerli erejét és bátorságát a déli király ellen nagy sereggel; és a déli király is hadra kél igen nagy és hatalmas sereggel; de nem állhat meg, mert terveket szőnek ellene. Sőt, akik az ő ételének részéből esznek, azok pusztítják el őt, és serege elárad; és sokan elesnek megölve. És e két király szíve a gonoszságra hajlik, és egy asztalnál hazugságokat szólnak; de nem lesz szerencsájük, mert a vég még az elrendelt időre vár. Akkor visszatér földjére nagy gazdagsággal; és szíve a szent szövetség ellen fordul; és cselekszik, majd visszatér a maga földjére. Az elrendelt időben ismét visszatér, és dél felé vonul; de nem úgy lesz, mint az előbbi, vagy mint az utóbbi alkalommal. Dániel 11:25–29.

A nyolcadik fejezetben Gábiel azonosította, hogy a „chazon”, a kétezer-ötszázhusz évről szóló látomás, a rendelt időben ér véget, és akkor kezdődik meg az az időszak, amelyet „a vég ideje” jelképez. Ebben a szakaszban a rendelt idő annak a háromszázhatvan évnek a vége, amely alatt a pogány Róma a világ felett a legfőbb uralmat gyakorolta. Ebben a szakaszban nincs „vég ideje”, mert semmi sem volt lepecsételve, amit a történelemnek e korszakának végén kellett volna

felnyitni.

Dániel nyolcadik fejezetében a „harag” „végső végének” látomása, amely a kétezer-ötszázhusz év volt, s amely a kétezer-háromszáz évvel egy időben ért véget, el volt pecsételve „a vég idejéig”, mert 1844-ben, amely mindkét látomás kijelölt ideje volt, a harmadik angyal világossága feltört. Dániel tizenegyedik fejezetében, a harmincadik verstől a harminchatodikig, az „első harag” végén, 1798-ban, egy olyan időszaknak kellett következnie, amely „a vég idejeként” van ábrázolva, amikor az első angyal világossága feltört. Ezért a pogány Rómára vonatkozó időprófécia nem rendelkezett a vég idejével, hanem csak kijelölt idővel, amely megjelölte, mikor zárult le a háromszázhatvan év; ám az 1798-ban bekövetkezett kijelölt idő és az 1844-ben bekövetkezett kijelölt idő egyaránt feltört egy üzenetet, amelyet a „vég idejeként” ábrázolt időszakban kellett megérteni.

Róma úgy lepleződik le, amint prófétikusan ábrázolva van a maga prófétikus idejében. Az „idő, idők és fél idő”, a „negyvenkét hónap”, az „ezerkétszázhatvan nap” és a „három és fél év” azok közül a különböző jelképek közül valók, amelyek azt az időszakot jelképezik, amikor a pápaság uralkodott a sötét középkor idején. Az az időtartam, amely összekapcsolja a milleriták mozgalmát a száznegyvennégyezer mozgalmával, százhuszonhat év. A százhuszonhat a ezerkétszázhatvan nap jelképe is, mert annak tizede, azaz egy tizedrésze. Az 1863-as lázadástól az 1989-ben kijelölt ideig terjedő százhuszonhat év azonosítja 1989-et mint Isten találkozási idejét az Ő utolsó napi népével.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Hogyan kutassuk az Írásokat? Úgy verjük le egymás után tanaink cövekeit, majd megpróbáljuk az egész Szentírást úgy alakítani, hogy megfeleljen rögzített nézeteinknek, vagy inkább vigyük gondolatainkat és felfogásunkat az Írásokhoz, és elméleteinket minden oldalról az igazság Írásaihoz mérjük? Sokan, akik olvassák, sőt tanítják is a Bibliát, nem értik azt a drága igazságot, amelyet tanítanak vagy tanulmányoznak. Az emberek tévedéseket dédelgetnek, holott az igazság világosan ki van jelölve; és ha tanaikat Isten Igéjéhez vinnék, és nem Isten Igéjét olvasnák tanaik világánál, hogy elképzeléseiket helyesnek bizonyítsák, nem járnának sötétségben és vakságban, sem nem táplálnák a tévelygést. Sokan olyan jelentést adnak az Írás szavainak, amely megfelel saját nézeteiknek, és félrevezetik önmagukat, valamint másokat is megtévesztenek Isten Igéjének helytelen magyarázásával. Amikor hozzáfogunk Isten Igéjének tanulmányozásához, azt alázatos szívvel kell tennünk. Félre kell tenni minden önzést és minden eredetiségvágyat. A régóta dédelgetett véleményeket nem szabad tévedhetetlennek tekinteni. A zsidók romlását az okozta, hogy nem voltak hajlandók lemondani régóta fennálló hagyományaikról. Elszántan nem akartak semmiféle hibát meglátni sem saját nézeteikben, sem az Írások magyarázataiban; de bármily régóta vallottak is az emberek bizonyos nézeteket, ha azokat az írott Ige nem támasztja alá világosan, el kell vetni őket.”

„Akik őszintén vágynak az igazságra, nem vonakodnak álláspontjukat vizsgálat és bírálat elé tárni, és nem bosszankodnak, ha nézeteikkel és elképzeléseikkel ellentmondás támad. Ez az a lelkiület volt, amelyet negyven évvel ezelőtt közöttünk ápoltak. Összegyűltünk, lelkünkben teherrel, imádkozva azért, hogy egyik lehessünk hitben és tanításban; mert tudtuk, hogy

Krisztus nincs megosztva. Egyszerre mindig csak egy pontot tettek vizsgálat tárgyává. Ünnepegyesség jellemezte e vizsgálódó tanácskozásokat. Az Írásokat tiszteletteljes félelemmel nyitottuk meg. Gyakran böjtöltünk, hogy alkalmasabbak legyünk az igazság megértésére. Komoly ima után, ha valamely pontot nem értettünk meg, azt megbeszéltük, és mindenki szabadon kifejtette véleményét; aztán ismét imára borultunk, és buzgó könyörgések szálltak fel a mennybe, hogy Isten segítsen nekünk egyetértésre jutni, hogy egyek lehessünk, miként Krisztus és az Atya egy. Sok könny hullott. Ha egyik testvér megdorgálta a másikat értelmi tompasága miatt, amiért nem értett meg egy igeszakaszt úgy, ahogyan ő értette, a megdorgált ezután kézen fogta testvérét, és ezt mondta: »Ne szomorítsuk meg Isten Szentlelkét. Jézus velünk van; őrizzünk alázatos és tanítható lelkületet«; és a megszólított testvér ezt mondta: »Bocsáss meg, testvérem, igazságtalan voltam veled.« Ezután újra imára borultunk. Sok órát töltöttünk így. Rendszerint nem tanulmányoztunk együtt egyszerre négy óránál tovább, de olykor az egész éjszakát az Írások ünnepélyes kutatásával töltöttük, hogy megérthessük a jelen időre szóló igazságot. Némely alkalmakkor Isten Lelke szállt rám, és a nehéz részek világossá váltak Isten által rendelt módon, és akkor tökéletes összhang uralkodott. Mindnyájan egy akaraton és egy Lélekben voltunk.”

„A legőszintébb igyekezettel arra törekedtünk, hogy az Írásokat semmiképpen se csavarják ki úgy, hogy azok bármely ember véleményéhez igazodjanak. Igyekeztünk nézetkülönbségeinket a lehető legkisebbre szorítani azáltal, hogy nem időztünk olyan pontoknál, amelyek kisebb jelentőségűek voltak, s amelyek felől eltérő vélemények léteztek. Minden lélek terhe azonban az volt, hogy a testvérek között olyan állapot jöjjön létre, amely megfelel Krisztus imájának, hogy tanítványai egyek legyenek, miként ő és az Atya egyek. Időnként egy vagy két testvér makacsul szembefordult az előterjesztett nézettel, és a szív természetes indulatait követte; de amikor ez a lelkület megnyilvánult, felfüggesztettük vizsgálódásainkat, és elnapoltuk összefüggésünket, hogy mindenkinek alkalma legyen imádságban Istenhez fordulni, és másokkal való beszélgetés nélkül tanulmányozni a vitás pontot, mennyei világosságot kérve. Baráti érzések kifejezésével váltunk el, hogy a lehető leghamarabb ismét találkozzunk a további vizsgálódás végett. Időnként Isten hatalma szemmel látható módon szállt ránk, és amikor a világos fény feltárta az igazság pontjait, együtt sírtunk és örvendeztünk. Szerettük Jézust; szerettük egymást.”

„Ama napokban Isten munkálkodott értünk, és az igazság drága volt lelkünknek. Szükséges, hogy mai egységünk olyan jellegű legyen, amely kiállja a próba vizsgálatát. Itt a Mester iskolájában vagyunk, hogy felkészíttessünk az odafenn való iskolára. Meg kell tanulnunk a csalódást Krisztushoz méltó módon elviselni, és az ebből tanult lecke igen nagy jelentőségű lesz számunkra.

„Sok mindent kell megtanulnunk, és nagyon sok mindent el kell felejtenünk. Egyedül Isten és a menny tévedhetetlen. Akik azt gondolják, hogy soha nem kell lemondaniuk egy dédelgetett nézetükről, és soha nem kerülnek olyan helyzetbe, hogy véleményüket megváltoztassák, csalódní fognak. Amíg saját eszméinkhez és véleményeinkhez makacs kitartással ragaszkodunk, nem lehet meg az az egység, amelyért Krisztus imádkozott.” Review and Herald, 1892. július 26.